

— Παλιοσπαγγέ!... παπλωματά! καρθανα!... άλυχοῦσε ὁ καπετάνιος μας. Δέ φοβήθηκες, μωρέ, τὸ Θεό! Τὴ θάλασσα δὲ φοβήθηκες! Μὰ ἔχω τὶς ἐλπίδες μου! Θάλασσα, μωρέ, ἂν εἶναι, θὰν τὸ δεῖξῃ, ἀργά-γλήγορα!

Εἶδα κι ἔπαθα νὰ τὸν ἰσυχάσω. Τέλος πῆρε νὰ νυχτῶνι καὶ κακὰ σημάδια εἰδειχνε ὁ καιρός. Ὁ ἥλιος βασιλεψε μαραιμένος πίσω ἀπὸ τὴ Σίφρο. Τὰ οὐρανοθέμελα σκούραναν κι οἱ χαμηλές στεριές ἀσπρισαν γύρω σὰν κι μωλιὰ. Τῆς Τήνου τὸ βουνὸ ἔβαλε τὴ σκούφια του καὶ ὁ Τσιγκνιῆς σκοτείνιασε. Ἀσυνήθιστη κίνηση ἀρχισε στὶς Δῆλες, σὰν σὲ μεριμνηκοφωλιὰ τὰ πρωτοβόργια. Στὸ πόδι, μαρινάροι! Ἄλλοι στὰ σχοινιά, ἄλλοι στὶς ἀγκυρες, ἄλλοι στὶς θάρκες, ἄλλοι στὰ κατάρτια! Χέρια, πόδια, νύχια, δόντια σὲ κίνηση. Ἐνα καρὰδι εἰδὼ μάζωνε τὴν ἀγκυρά· παρέκει ἄλλο ἔρριχνε καὶ τὴ σπεράντσα· ἄλλο κατέβαζε τὶς σταύρωσες· εἰδὼ ἔπαιρναν πρὸ μὸσχινα, καὶ τὰ βατόρια κάπνιζαν. Πλάκωνε, νομίζεις, ἐπίβουλος ἔχθρος καὶ καθένας τοιμαζόταν νὰ τὸν ἀντικρύσῃ μὲ ὄλα του τὰ σύνεργα.

Καὶ ἀλήθεια σὲ λίγο πλάκωσε ὁ ἔχθρος. Μαῦρος, θεοσκότεινος, πέταξε ἀπὸ τὸν Τσιγκνιῆ ὁ χιονιάς μὲ ἀγριες φωνές καὶ φτεροκοπήματα κι ἔκαμε τὸ λιμάνι μαλλιὰ-κουβάρια. Ἐκεῖ γ' ἀκούσης τὴ σαλαλοῦ καὶ τὸ θρηνο. Σίδερα θροντοῦσαν, ξύλα τρίσανε, φωνές ἀντηχοῦσαν κι ἀλυχήματα. Ἐκαγες εἰδὼ· τοῖχος γκρεμιζόταν. Ἄκουες ἐκεῖ· λεῦκες ἔγερναν ξεριζωμένες. Ἐδῶ τριζοβολοῦσαν ὀξυὲς θρόρατες, ἐκεῖ θροντοῦσαν χλιόχρονης βελανιές· δεξιὰ χούγιαζαν πεῖνα φουτωτά, ἀριστερὰ στέναζαν λυγερὰ κυπαρίσια. Σ' ἔνα Μυκονιάτικο καρὰδι φορτωμένο ξυλεῖα πετοῦσαν τὰ σανδία σὰν πούπουλα καὶ σκέπασαν τὴ θάλασσα ὡς πέρα στὸ νησί! Ἐνα τσερνίκι Σιμυρνέτικο, κάρβουνα φορτωμένο, τὸ ἄδειασε ἑλέια. Μιὰ σφουγγαρδέδικη

μυχανή τὴν ἔγδυσε, σὰν νὰ τὴν πάτησαν κουράροι. Τὰ βατόρια πῆραν τὶς ἀγκυρές τους καὶ ἀγριοσφρίζοντας ρίχτηκαν στραβά πάνω στὰ πλεούμενα. Ἐμεις εἴμαστε στὴν ἀκρη κι εὐκόλα, ἀμιώλωντας τὴν ἀγκυρα, θγήκαμε πέρα, κάτω ἀπὸ τὶς Μικρές Δῆλες.

Ὁληγ τὴ νύχτα δάσταξε ὁ θρήνος. Καὶ ὕταν ἔφαξε ἡ ἡμέρα, εἶδα τὸ κακὸ πού ἔγινε. Ἄλλα καρὰδια ἦταν μισοσπασμένα, ἄλλα γδύμνα ἀπὸ ξάρτια· ἔνα εἰδὼ εἶχε τὴ μισὴ πρῶμη φαγωμένη· ἄλλο ἦταν δίχως μπασοῦνι καὶ φλόκου. Τὸ Βασιλικὸ ἔγερνε καὶ κρατοῦσε κερρωμένο στὴν ἀγκυρά του ἔνα Σαμιώτικο τρεχαντήρι. Δὲν ἔφερω πῶς πῆγα στὴν πρῶμη καὶ βλέπω τὸν καπετάν Μπισιμάνη γονατιστὸν πίσω στὸ τιμόνι, νὰ κλαίῃ καὶ νὰ μύρεται σὰ γυναικίκα.

— Τ' ἔχεις καπετάνιε, τ' ἔπαθες; τὸν ρωτῶ.

— Ἀχ, μωρὲ παιδί! λέει στενάζοντας· μ' ὀργίστηκε ὁ Θεός!... Ὁ κακομοίρης χάρθηκε, φτωχὸς ἀνθρώπος!...

Γυρίζω κατὰ τὰ Κοκκινάδια· ὁ «Σωτήρας» μαδέρια βρισκότανε στὶς πέτρες καὶ κοντὰ οἱ ναῦτες του, θρεμένοι ὡς τὸ κόκκαλο, τουρτούριζαν γύρω στὴ φωτιά. Κι ἀκόμη κοντὰ ὁ καπετάνιος του, ἀναμαλλιασμένος καὶ ἀγριομάτης, κοίταξε τὰ ναυάγια σὰν νὰ κοίταξε τῶν παιδιῶν του τὰ σκέλεθρα. Μωρὲ μονοδόμαδα ἔκαμ' - ἔλαβε. Τὸ τίναξε ἔπάνω του σὰν ἀστραπέδολο! Ἀλήθεια, λυπήθηκα καὶ γὰρ τὸ μπάρκο. Μὰ ἡ θάλασσα ἔκαμε τὴν κρίση τῆς!...

Ὁ Μπαριπα-Καληώρας σάπασε τέλος. Ἄλλὰ τὸ ποῦρμα ἔμεινε ἄφωνο γιὰ πολλὴ ὥρα. Δὲν συλλογιζόταν κανεὶς τὸν κίνδυνο τοῦ Σπετσιώτικου μπάρκου, οὔτε τὸ φορητὸ δρᾶμα τῆς Μαύρης Θάλασσας, οὔτε τὶς παλληναριές κι αἰσθηματολογίες τοῦ γεροναυτικοῦ. Ποιὸς λίγο-ποῖος πολὺ, τὰ ἔχουν ὄλοι περάσει, ὄλοι τὰ ἔχουν αἰσθαν-